

LBRIS

We know
books

Mihail Sebastian

TEATRU

★

Jocul de-a vacanța
Steaua fără nume

Hoffman

PERSONAJELE

DOMNUL BOGOIU
ȘTEFAN VALERIU
M-me VINTILĂ
MAIORUL
CORINA
JEF
AGNEȘ
UN MECANIC
UN CĂLĂTOR
NEVASTA LUI

ACTUL I

Pensiune în munți. Casă izolată în pădure.

Scena reprezintă pe planul II un *hall*-sufragerie, care se continuă pe planul prim cu o terasă. În fund, coltul din dreapta, o scară de lemn în spirală, ce duce la etaj, unde sunt odăile unora din pensionari.

Hall-ul se desparte de terasă prin două mari uși laterale de sticlă și printr-un oblon mare cât ambele uși și care se închide de sus în jos.

În *hall*, scaune de nuia albă, un divan, o masă. În genere, lucruri simple, clar de o curățenie extremă. Este un interior pe care l-a mobilat, cu bani puțini, o femeie de gust.

Culoare generală, alb și verde-închis. O impresie totală de odihnă, de simplitate.

La ridicarea cortinei, marele oblon ce desparte terasa de *hall* este tras până jos, așa încât *hall*-ul nici nu se vede.

Pe terasă, două chaise-longuri deschise, care au fost uitate peste noapte afară. În stânga terasei, bătută în peretele casei (eventual casa poate să fie făcută din bârne, cum se fac vilele la munte), o tablă neagră, tablă de școală, cu burete și cretă. Lângă tablă sunt fixate în perete un barometru și un termometru. Pe tablă se mai poate citi scris cu creta, scris

încă de aseară probabil, dar șters în parte în timpul nopții, din cauza umezelii, următoarele:

„Miercuri 4 august. Presiunea atmosferică: 762 mm. Temperatura: 18 grade. Vânt de la miazănoapte. Nori răzleți dinspre Hășmașul Mare.”

În *hall*, pe o masă de nuiete, un aparat de radio, cu lămpile demontate. În dreapta, pe o etajeră, un telefon manual, de sistem vechi. Scena rămâne câteva clipe goală. Se aude din culise zgomotul unei vaci, care paște undeva prin apropiere. O sumă de alte mici zgomote casnice, de gospodărie care se deșteaptă; sunet de farfurii și pahare, o găleată de apă ce se varsă, o fereastră ce se deschide etc... Nu trebuie să se insiste. Câteva sugestii doar, suficient pentru a da impresia de dimineață și de trezire din somn. Cineva trage în sus, dinăuntru, oblonul. Este domnul Bogoiu. După ce a ridicat până sus oblonul, dă de o parte și de alta două uși de sticlă, așa încât acum *hall*-ul și terasa sunt unul în prelungirea celeilalte.

SCENA I

BOGOIU, mai târziu ȘTEFAN

Domnul Bogoiu iese pe terasă. Cu ochii cârpiți de somn și puțin buimăcit de soarele care, odată cu ridicarea oblonului, a năvălit în hall. Se oprește o clipă în mijlocul terasei. Se oprește o clipă, se uită la cer, întinde o mână, ca și cum ar încerca să vadă dacă plouă. E îmbrăcat într-un halat de casă, cam scurt, care lasă să i se vadă, ceva mai jos de genunchi, picioarele părăose. Flăcău de vreo cincizeci de ani. Puțin obez, puțin chel. Deși în halat, poartă guler tare de cauciuc și o cravată lungă, cu un nod enorm.

BOGOIU (*împiedicându-se de unul din chaise-longuri*): Iar... (*Face un zgomot de mirare cu limba lipită de cerul gurii.*) 'Nteh, 'nteh, 'nteh. (*Pipăie pânza chaise-longului.*) Fräulein Weber! (*Se întoarce spre celălalt chaise-longue, pe care de asemeni îl pipăie puțin iritat.*) Iar le-a lăsat afară. Agneș!... Ude... Ude leoarcă. (*Se îndreaptă spre tablă, consultând cu mare atenție barometrul și termometrul. Șterge cu buretele tot ce e scris pe tablă. Apoi, aplecat, caligrafic, depărtându-se din când în când de tablă, ca să-și admire caligrafia, scrie, spunând*

în același timp cu glas tare) Joi, 5 august. Presiunea atmosferică: 763 mm. Senin. Temperatura: 22 grade. Timp frumos. (Ștefan coboară pe scară, în hall, douăzeci și nouă – treizeci de ani. Este îmbrăcat în trening albastru, bocanci, în cap bască. Sub scară se află rezezat de perete un chaise-longue strâns. Într-o mână cu chaise-longul, în cealaltă mână cu o carte, vine spre terasă. Își desfăce chaise-longul, potrivindu-l în plin soare. După aceea aruncă volumul în chaise-longue.)

BOGOIU: Te sculași?

ȘTEFAN: După cum se vede.

BOGOIU: Bună dimineața.

ȘTEFAN: 'Neața.

BOGOIU: Țsta e chaise-longul dumitale?

ȘTEFAN (afirmativ): Îhă...

BOGOIU: Care va să zică, îl duseși aseară înăuntru, în vilă...

ȘTEFAN: Exact.

BOGOIU: Da' pe astelalte de ce mi le lăsași afară?

ȘTEFAN: Mi-era lene.

BOGOIU: Lene! Ia te uită la ele. (Arată spre cele două chaise-longuri). Leoarcă. Leoarcă, dom'le. Cade roua aicea, de parcă-i potop. Lene, zici... Da' lene să ne strici aparatul de colo (arată spre aparatul de radio) nu-ți fuse.

ȘTEFAN (privește surprins, când spre Bogoiu, când spre aparat): Eu?

BOGOIU: Ba nu. Eu. Zi că eu, că numai asta mai lipsește. Trei ceasuri am stat azi-noapte de-am înșurubat și deșurubat la el, doar-doar o să cânte. Lemn! Nu vrea și nu vrea. Se uita biata domnișoară Corina la el, de-ți făcea milă. Zicea că are nu'ș ce să asculte de la Stuttgart.

Nu zău (se îndreaptă spre măsuța din stânga, pe care se afla aparatul, și ia în fiecare mână câte o lampă, întinzându-le declamator), ce-i fi având dumneata cu nenorocitul ăsta de radio?

ȘTEFAN: Domnul meu, la asemenea calomnii nu răspund. (Se pregătește să iasă în stânga.)

BOGOIU: Calomnii? (Ridică mâna dreaptă, în care ține unul din becurile demontate.) Asta numești dumneata calomnie? Și asta? Și asta? (Întoarce de câteva ori butonul aparatului.)

ȘTEFAN (Iese din scenă, dar în trecere se oprește o clipă în fața tablei lui Bogoiu. Zâmbește, și pe urmă, fără grabă, cu oarecare lene – lene pe care de altfel în toate mișcărilor lui – ia buretele și șterge tot, după care iese agale.)

SCENA II

BOGOIU, M-me VINTILĂ

Mișcare în pensiune, care se deșteaptă din ce în ce mai mult. Rumoare de dimineață, uși care se deschid, voci care se aud strigând din diverse odăi: „Agneș! Agneș! Agneș! Apă! Agneș, unde mi-ai pus șervetul? M-me Vintilă coboară pe scară grăbită și se îndreaptă spre etajera pe care, în afară de telefon, se mai află un teanc de ziare și scrisori deschise. E o femeie tânără, de cel mult treizeci de ani, destul de frumoasă, dar cu anumită vulgaritate, care în nici un caz nu trebuie exagerată.

M-me VINTILĂ (*către Bogoiu, care a rămas lângă aparatul de radio, examinându-l izolat*): A venit?

BOGOIU: Cine? Agneș?

M-me VINTILĂ: Ei, Agneș? De Agneș ne arde nouă? Poșta. Scrisorile. (*Caută nervoasă printre hârtii.*)

BOGOIU: Păi n-avea când, M-me Vintilă. N-avea când. Nici de opt nu s-a făcut, și autobuzul trece la nouă.

M-me VINTILĂ: Nu știi când trece autobuzul, da' eu una știu: că nu mai rabd. Uite, azi e a cincea zi de când n-a mai venit nicio scrisoare în pensiunea asta blestemată.

BOGOIU: Ssst! Să nu te audă Fräulein Weber.

M-me VINTILĂ: Ba să mă audă. Unde e, să mă audă? Fräulein Weber!... Și telefonul ăsta... (*Învârtește cu necaz manivela telefonului.*)

BOGOIU: Nu-l zgâlțâi, că-i faci mai rău. Eu cred că de asta s-a stricat. S-a speriat, săracul. Prea v-ați răstit la el.

M-me VINTILĂ (*puțin îmbunată*): Da' la radio cine s-a răstit?

BOGOIU (*oarecum jenat că a fost surprins cu un bec de radio în mână*): Ei, cu asta e altă poveste. Știi eu... (*Privește cu subînțeles spre partea pe unde a ieșit Ștefan.*)

SCENA III

Aceiași, MAIORUL

CORINA (*se aude de undeva de sus, din odaia ei, vocea Corinei*): Agneș! Agneș! (*Prin ușa din stânga, jos, intră Maiorul.*)

MAIORUL: A venit?

BOGOIU: Cine? Agneș?

MAIORUL: Ce Agneș, nene?! Agneș! Ziarul. A venit? (*Se îndreaptă și el spre etajera telefonului și caută în vrafal de jurnale, citându-le, cu glas tare, data:*) 28 iulie, 23 iulie, 25 iulie. Numai vechituri. De cinci zile, nicio gazetă. Eu, unul, nu mai pot. Dacă mai ține mult așa, ne tâmpim cu toții. Să nu știi tu ce se petrece în lume... Poate-i război, domnule... Poate a căzut guvernul...

BOCOIU: Ei și? Ți-e că n-o să cadă fără dumneata?

MAIORUL: Lasă gluma, domnule. Lasă gluma, că nu-i timp de glumă. E serios. Dacă nu primesc nici azi gazeta, eu am terminat. Plec. Asta-i viață? Gazetă nu, radio nu...

M-me VINTILĂ: Scrisori nu, telefon nu...

MAIORUL: Stai toată ziua cu ochii în zare și-ți vine să strigi într-acolo, spre București: „Hei, mă! Răspunde, mă! N-auzi, mă?”

M-me VINTILĂ: N-aude. N-aude nimeni, nu răspunde nimeni. Nici țipenie de om. Parc-am fi undeva la capătul pământului. Naufragiați. Pierduți.

MAIORUL (*obidit*): Of!

M-me VINTILĂ: Unde suntem? Pe ce insulă? Pe ce continent? Unde?

SCENA IV

Aceiași, CORINA

Corina a apărut sus pe scară. Foarte tânără, mai tânără chiar decât cei douăzeci și cinci de ani pe care îi are. E într-o pijama de casă, pe care și-o încheie, în timp ce coboară scara. A prins ultima replică a lui M-me Vintilă și îi răspunde.

CORINA: Aici! Trei sute patruzeci și doi de kilometri de la București, treizeci și șase de kilometri de la Gheorghieni. Altitudine: una mie două sute optzeci și cinci metri deasupra mării. (*Între timp a ajuns jos, în hol.*) Bună dimineața. Da ce-i asta? Nu răspunde nimeni! Am spus bună dimineața.

M-me VINTILĂ, MAIORUL, BOGOIU (*răspund toți deodată, dar fără prea mare chef*): Bună dimineața.

CORINA: A, nu așa. Nu-mi place deloc. Mai tare. Nu vă e rușine de soarele ăsta? Mai tare, pentru Dumnezeu! Hai, curaj: bună dimineața!... Nu vreți. Păcat. Aveam să vă dau o veste bună, dar n-o meritați. Prea sunteți lugubri.

MAIORUL: O veste?

M-me VINTILĂ: Bună?

BOGOIU: O veste bună?

(Au venit toți trei spre ea, viu interesați)

CORINA (*tace o secundă, lăsându-i cu răsuflarea suspendată*): Bună dimineața.

M-me VINTILĂ, MAIORUL, BOGOIU (*răspund toți trei, de astă dată mai deschis, mai vioi, cu nerăbdare*): Bună dimineața.

CORINA: Așa mai merge. Ei bine, aflați că în curând, peste jumătate de oră – azi dimineață în orice caz – telefonul nostru va funcționa.

MAIORUL, M-me VINTILĂ (*aproape în același timp, dar auzindu-se replica fiecăruia*): Nu se poate! Nu-i adevărat!

BOGOIU: Serios?

CORINA: Se poate, e adevărat și e serios. Aștept un mecanic de la Gheorghieni. Un om de la telefoane. Trebuie să vie cu autobuzul de nouă.

M-me VINTILĂ: De unde știi?

CORINA: Pentru că l-am chemat eu. Ieri, după prânz, în timp ce dumneavoastră v-ați dus cu maiorul la pescuit... Ai prins ceva, domnule maior?

MAIORUL (*cap dezolat, mâinile deschise, cu un gest de fatalitate*).

BOGOIU (*cu o perfidie bonomă*): Îl insultă.

MAIORUL (*către Bogoiu*): Dumneata să taci!

CORINA (*către Maior*): Iartă-mă, n-am vrut să te supăr. Prin urmare, în timp ce dumneavoastră erați la pescuit...

BOGOIU: Vorba vine la pescuit.

MAIORUL: Nu mai taci, domnule?

BOGOIU: Ba tac, dar mai întâi să spui dumneata, cu mâna pe conștiință, câți pești ai prins de când ești aici? (*Maiorul tace încurcat.*) Buuun. Va să zică ai prins... câți ai zis. Păi asta se cheamă pescuit, nene? Prinde și dumneata ceva. Nu zic mare lucru. Nu cer un rechin. Prinde colo un oblet, ca să fie. Un cap de oblet, o

coadă de obleț. Un solz, domnule, un solz. Prinde-l și atunci mă închin. Te fotografiez. Pe onoarea mea! Când te-oi vedea cu oblețul în undită, te fotografiez. Uite, aparatul e aici. (*Arată spre un aparat fotografic, care atârnă într-un cui sau e undeva pe-o etajeră.*) Pe dumneata te așteaptă.

MAIORUL (*către Corina*): Duduie, spune-i să tacă. Spune-i să tacă, fiindcă altfel nu știu ce se-ntâmplă. Eu când mă înfurii...

CORINA (*il ia de braț pe Maior și continuă să povestească, îmbunându-l*): Prin urmare, în timp ce dumneavoastră erați... la lac, eu i-am luat pe Jef, dar unde-i Jef? Nu l-ați văzut pe Jef? Jeef! Jef! Să știți că doarme. La ora asta. Nu-i e rușine... Mare leneș băiatul ăsta! Nu-i de mirare că a rămas corigent. Jeef!

M-me VINTILĂ (*iritată*): Da' mai lasă-l odată pe Jef ăsta. Vine el, n-ai grijă. E umbra dumitale.

CORINA: De ce ești rea? E prietenul meu, e pajul meu.

M-me VINTILĂ: Fie și paj – dacă vrei – dar spune odată ce e cu telefonul.

CORINA: Ieri după masă, m-am dus cu Jef pe șosea și am oprit o mașină.

BOGOIU și MAIORUL (*deodată*): O mașină?

CORINA: Da. Închipuți-vă, o mașină! Mă mir și eu ce căuta pe aici. Rătăcise drumul poate. Mergea spre Gheorghieni. Am oprit-o și am vorbit cu un domn de la volan.

M-me VINTILĂ: Tânăr?

CORINA: Nu mă-nterupeți. Un domn. I-am spus: Domnule, salvează-ne. Suntem un grup de oameni pierduți în mijlocul pădurii. Ni s-a stricat telefonul.

Dumneata tot treci prin Gheorghieni. Oprește un minut la Oficiul telefonic și spune să ne trimită cu autobuzul de mâine dimineață un mecanic la vila Weber.

M-me VINTILĂ: Și?

CORINA: Și nimic. A salutat, i-am mulțumit și s-a dus.

M-me VINTILĂ: Și crezi că vine?

CORINA: Mecanicul? Sigur. Nu se poate să nu vie.

BOGOIU: Mă rog, dumneavoastră nu vi se pare ciudat?

TOȚI TREI: Ce?

BOGOIU: Suspect?

TOȚI TREI: Ce?

BOGOIU: M-me Vintilă, de când n-ai mai primit scrisori?

M-me VINTILĂ: Ultima a fost... duminică parcă. Da. Duminică.

BOGOIU (*precizând*): Duminică, întâi de august. Buun. Și dumneata, maiorule, de când n-ai mai avut jurnale?

MAIORUL: Păi să ne uităm. (*caută prin vraful de jurnale.*) ăsta a fost ultimul. Duminică 1 august..

BOGOIU: Perfect. Radioul când s-a stricat? (*către Corina*): Când l-ai ascultat dumneata ultima oară?

CORINA: Cred că... sâmbătă seara.

BOGOIU: Și duminică la prânz...

MAIORUL: Nu mai mergea.

BOGOIU: Întocmai. Nu mai mergea. Dar telefonul? De când nu mai avem telefon?

TOȚI TREI (*într-adevăr surprinși de coincidențe*): De...

BOGOIU (*triumfător*): De duminică. Ei?

MAIORUL: Ce „ei”?

BOGOIU: Cum, dom'le, asta-i puțin? Nu-nțelegeți? Păi sare-n ochi.

TOȚI (*îl privesc mirați, așteptând dezlegarea*).

BOGOIU: Ce s-a întâmplat duminică aici? (*Nu răspunde nimeni.*) Cine a venit duminică în pensiunea Weber? (*Iar nu răspunde nimeni.*) Nu știți. Să vă spun eu: a venit domnul Ștefan Valeriu.

CORINA: Și vrei să, spui...

BOGOIU: Nu vreau să spun. Sunt sigur. Asta e.

M-me VINTILĂ: Nu m-aș mira; nesuferit cum e...

MAIORUL: În fond, ce susții dumneata?

BOGOIU: Eu nu susțin. Simt. Simt că el e. Îmi spune inima că e el. Nu știu de ce, nu știu cum, probe n-am, dar îmi spune inima. Și pe urmă, un lucru e limpede. Pân-a venit ăsta, toate mergeau strună-n pensiunea Weber. Scrisori aveam, ziare aveam, radioul cânta, telefonul era bun zdravăn. De cum a venit el, toate s-au întors pe dos; scrisori nu mai sunt, ziare nu mai sosesc, telefonul nu mai umblă, radioul a amuțit. Ba de două zile, dacă ați băgat de seamă, nici autobuzul nu se mai oprește aici.

MAIORUL: Dacă am băgat de seamă? Sufletul mi-a ieșit ieri dimineață, alergând după el. „Oprește, dom'le, oprește!” strigam eu. Aș! Nici gând. Alerga cu o sută de kilometri pe oră.

CORINA: Probabil că nu avea de ce să oprească. N-or fi fost călători. N-o fi avut poștă.

BOGOIU: Da' 'nainte vreme cum oprea? Avea călători, n-avea călători, avea poștă, n-avea poștă, el oprea. Uite-așa, ca să-l vedem și noi.

SCENA V

Aceiași, JEF

Se aude vocea lui Jef, din culise, stângă: „Duduie Corina! Duduie Corina!”

M-me VINTILĂ (*către Corina*): „Pajul” dumitale!

(Intră Jef. Șaisprezece-șaptesprezece ani. Vizibil adolescent. Costum sportiv deschis. Poartă pe umăr un stâlp de lemn, cu o tablă tot de lemn, pe care stă scris: Pension Weber. Penszio Weber.)

JEF: Jóreggelt kivánok! Bună dimineața.

CORINA: Unde umbli, Jef, așa de dimineață? Eu credeam că mai dormi.

JEF: Să dorm? Glumiți, domnișoară Corina. Eram de santinelă.

CORINA: Cum de santinelă? Și ce e parul acesta pe care-l porți după tine?

JEF: E descoperirea mea. (*Tace un moment, pentru a-și pregăti efectul. A împlântat marțial parul în pământ și-l prezintă ca pe un trofeu.*) Acum știu de ce nu se mai oprește autobuzul la pensiunea Weber.

MAIORUL: Autobuzul?

M-me VINTILĂ: Ce vrei să zici?

JEF: E simplu. De câteva zile firma pensiunii – știți firma de jos, de pe șosea – dispăre la fiecare dimineață. Dispăre

pe la opt-nouă, înainte de trecerea autobuzului, și pe urmă, după ce-a trecut apare la loc.

CORINA: Nu vorbi copilării, Jef.

MAIORUL: O fi vreo stafie.

JEF: Nu vorbesc copilării, domnișoară Corina, și nu e nicio stafie, domnule maior. E un domn. Îl cunoașteți foarte bine. E domnul Ștefan Valeriu.

M-me VINTILĂ: Tot el, frate?

BOGOIU: Nu v-am spus eu?

CORINA: Faci glume proaste, Jef.

JEF: Zău că nu e glumă, domnișoară Corina. *(Cu timiditate, încet, numai către ea:)* Știți bine că n-aș îndrăzni să glumesc cu dumneavoastră. *(Tare, către toți:)* E el. Am bănuț de ieri, de alaltăieri, dar n-am vrut să spun nimic, pentru că nu eram încă sigur. De două zile îl pândesc de la fereastra mea când pleacă dimineața pe munte. Și azi-dimineață a plecat. Nu s-a întors încă?

BOGOIU: Acu trebuie să pice.

JEF: Îl urmăream de la fereastra mea, dar de acolo nu se prea vede bine, din cauza brazilor. Azi dimineață am vrut să mă conving. Am ieșit cel dintâi din pensiune – nici dumneata nu te sculaseși, domnule Bogoiu – am ieșit prin bucătărie, ca să nu mă simtă nimeni, și m-am dus jos la pod. M-am ascuns acolo bine și am așteptat până a venit. Vă spun că e el.

M-me VINTILĂ: Dar de ce-o fi făcând toate astea?

JEF: Nu știu. Probabil ca să nu se mai oprească autobuzul. O fi având motivele lui. Dacă nu e firma pe șosea, șoferul nici nu știe unde să oprească. De jos, pensiunea nu se vede deloc. E pierdută toată între brazi.

MAIORUL: Și de ce n-ai bătut firma la loc? Acu trece autobuzul și iar rămânem mofluzi.

JEF: Am încercat s-o bat, dar singur mi-era greu. Nu veniți să-mi ajutați?

BOGOIU: Dacă vă duceți, grăbiți-vă, că mult nu mai e. *(Se aude de departe, de pe șosea, zgomotul și claxonul unui automobil, care se apropie.)* Na! Ce vă spusei eu?

M-me VINTILĂ: Vai de mine! Scrisorile mele! *(Aleargă spre stânga alarmată, strigând spre autobuzul ce trece undeva departe în culise:)* Aaaa! Aaaa!

JEF: Haide repede, domnule maior, poate-l mai prindem. *(Strigă și el:)* Aaaa! Aaaa!

MAIORUL: Jurnalul meu! Să știți că iar îl pierd. Opriti-l, nu-l lăsați!

(Se aud mereu sunetele de claxon ale automobilului. M-me Vintilă, Jef și Maiorul ies, alergând prin stânga.)

SCENA VI

CORINA, BOGOIU

BOGOIU: Ei, duduie, văzuși? Îți place?

CORINA: Nu înțeleg nimic.

BOGOIU: Nici eu nu înțeleg. Dar un lucru e limpede Valeriu – asta e o canalie.

CORINA: Exagerezi.

BOGOIU: Exagerez? Păi, ca să nu mergem mai departe, te întreb eu: ce are el cu mine? Stai, stai să vezi... *(Se îndreaptă aproape cu teamă spre tabla din stânga și observă că i-a fost șters tot ce scrisese el pe tablă.)* Sigur!

Iar a șters. Eu scriu, el șterge. Eu scriu, el șterge. (*Cu disperare:*) O să mă-nnebunească. O să mă scoată din sărite. Să știi că eu nu răspund dacă s-o-ntâmpla o nenorocire.

CORINA: Vrei să-l omori?

BOGOIU: Nu știu. Poate și asta. Da, da, poate și asta. Să i-o spui. Ți dau voie să i-o spui. Te autorizez să i-o spui.

CORINA: De ce nu i-o spui singur?

BOGOIU: Să-mi pun eu mintea cu el? (*În timpul ultimelor patru replici, Bogoiu a luat creta și a început să scrie din nou pe tablă: Joi, 5 august. Presiunea atmosferică: 767 mm. Temperatura... Dar în momentul acesta i se rupe creta și, dezolat, renunță, pentru a se apropia de Corina.*) Nu zău, domnișoară Corina, ce o fi având cu mine? Supăr eu pe careva? De ce nu mă lasă să-mi văd liniștit de ocupațiile mele?

CORINA: Nu știu, domnule Bogoiu. N-am vorbit niciodată cu el și nici nu mă interesează. Ai dreptate. E un tip urâcios. Dar și dumneata... Ce e gustul ăsta să scrii mereu pe tablă cât e ceasul, de unde bate vântul, cât arată termometrul?

BOGOIU (*încurcat*): Ei... e o plăcere a mea. Strică? Un obicei vechi. Uite, la minister, la București când viu dimineața, primul lucru pe care-l fac e să scriu pe o tablă ca asta: 20 octombrie sau 5 decembrie, sau 7 martie. Ninge, sau plouă, sau e soare, după cum sentâmplă.

CORINA: Curioasă manie...

BOGOIU: Curioasă, duduie, dar blândă. Cinci oameni suntem în birou – și nu se supără niciunul. Mă lasă. El de ce nu mă lasă? (*După o secundă de tăcere, tainic:*) Și

să știi că nici nu e o manie. E o pasiune. Domnișoară! (*Îi vorbește cu solemnitate:*) Dumneata știi unde sunt eu acum?

CORINA (*neînțelegând ce vrea să spună*): Cred că la pensiunea Weber.

BOGOIU (*face semn din cap că nu, apoi se apropie de ea, privește de jur-împrejur, ca să se asigure că nu ascultă nimeni, și-i spune foarte confidențial, ca și cum i-ar destăinui un mare secret*): Sunt în Oceanul Pacific.

CORINA (*nu înțelege nimic. Nu știe ce atitudine să ia. E puțin îngrijorată, dar nu vrea să pară prea mult. Surâde cu jumătate surâs, ca de o glumă.*)

BOGOIU (*continuă cu foarte multă convingere*): În Pacific. La Singapor, 126 grade longitudine, 0,10 grade latitudine nordică. Am ancorat de cinci zile și aștept. Nu știu când o să ridic ancora. Miroase a ciclon... (*Se uită la cer, adulmecă aerul*). Acuma, în august, e foarte primejdios...

CORINA (*cu stupoare*): Domnule Bogoiu, dumneata glumești?...

BOGOIU: Deloc. Navighez. Da, da, navighez. Vezi tabla asta? E jurnalul meu de bord. În fiecare zi, în fiecare dimineață, notez temperatura, vânturile, presiunea atmosferică... Umblu cu busola în buzunar și, oriunde aș fi, eu caut nordul. Aicea știi unde e? Uite-l colo! (*Arată cu degetul în zare, dincolo de rampă.*) Îl vezi?

CORINA (*il privește lung, fără să-și fi revenit complet*): Ciudat om ești dumneata, domnule Bogoiu! Nu mi-aș fi închipuit.

BOGOIU: Nimeni nu-și închipuie, domnișoară. Din fericire. Altfel n-ar mai fi chip de trăit. Bunăoară la minis-